

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויוזפלד שליט"א

רח' הרב סלט 7, ירושלים, טל' 050-4102044

התורה, אתם נתפסים עליהן [ואמרו (סוכה ג.) אלו ואלו (חסידיים ובעלי תשובה) אומרים "אשרי מי שלא חטא, ומי שחטא ישוב, וימחול לו. אף הוא (הלל הזקן) ראה גולגולת אחת שצפה על פני המים, אמר לה על דאטפת אטפור, ומטיפיך יטופון. אמר רבי יוחנן רגלוהי דבר נש אינון ערבין ביה, לאתר דמיתבע תמן מובילין יתיה (פרשי"י למקום שנגזר עליו למות בו, ושם הוא מתבקש ליטול נשמתו לשם רגליו מוליכות אותו, ע"ס) בבחי' (תהלים קלט, ז) אנא מפניך אברח אם אסק שמיים שם אתה, ואציעה שאול הנך, וכמי"ש המשורר ממך אליך אברח. ואשרי האיש המתחזק תמיד ביראת שמים, שחוסך מעצמו ומיקיריו עגמת נפש וצער ועונשים קשים בעוה"ז ובעוה"ב. בכרכת התורה וכטו"ם שמעון יוסף הכהן ויוזפלד

מדרש

ואלה פקודי המשכן כך פתח ר' תנחומא בר אבא (משלי כח) איש אמונות רב ברכות אתה מוצא כל מי שהוא נאמן הקב"ה מביא ברכות על ידיו מי שאינו נאמן ואף להעשיר לא ינקה איש אמונות זה משה שהוא נאמנו של הקב"ה שנאמר (במדבר יב) לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא הוי איש אמונות רב ברכות שכל הדברים שהיה גובר עליהם היו מתברכים לפי שהוא נאמן ואף להעשיר לא ינקה זה קרח שהיה לוי ובקש ליטול כהונה גדולה ומה היה סופו (שם טז) ותפתח הארץ את פיה. דבר אחר איש אמונות זה משה שנעשה גובר על מלאכת המשכן שנו רבותינו אין ממנין שררה על הצבור בממון פחות משנים והרי אתה מוצא שהיה משה גובר לעצמו וכאן אתה אומר אין ממנין פחות מב' אלא אע"פ שהיה משה גובר לעצמו הוא קורא לאחרים ומחשב על ידיהם שנאמר (שמות לח) אלה פקודי המשכן אשר פקד משה אין כתיב כאן אלא אשר פקד ע"פ משה ע"י משה ביד איתמר.

(שמות רבה נא, א)

כשנפטר רבי אפרים, בן רבי נפתלי, תלמיד רבנו, אמר הרב משושעין בצער: "עתה נסתלק פועל שעבד טוב - מאין לוקחים שוב פועל טוב כזה?" ואמר, שמוכא מהאר"י ו"ל, שהצדיקים בונים את המשכן; וכשתגמר בנייתו, תבוא הגאולה, ועתה כבר נגמרה מלאכת המשכן, ורק יש לתפר את התפירות האחרונות של בגדי המשכן, והוא, רבי אפרים, בעבודת ה' שעבד ידע היטב לתפרם, ועתה נסתלק!!

(שיח שרפי קדש)

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר פקודי לכבוד ... אחרשה"ט!
בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע.
"אלה פקודי המשכן, משכן העדות" (שמות לח, כא).

פרשי"י [ומקורו במדרש תנחומא, ה] המשכן משכן, שני פעמים, רמז למקדש שנתמשכן בשני חורבנין על עוונותיהן של ישראל. ע"כ. העונות גורמים שהכלל, וגם הפרט, דהיינו כל אחד ואחד. נחסר ונענש ביקר לו ובחשוב לו, אפילו הכי יקר וחשוב. וזהו לשון חטא, שפירושו חסרון כמ"ש (מלכים א, כא) והייתי אני ובני שלמה חטאים. [ופרשי"י שם, ח"ל חטאים - חסרים, ומנועין וכו', כמ"ש (שופטים ה, יז) קולע אל השערה ולא יחטיא]. כי אכן כן הוא הדבר, שאדם חושב ומדמיין שע"י החטא הולך להרוויח, אבל האמת היא ההיפך שע"י החטא רק מפסיד ומחסיר בעולם הזה

ובעולם הבא לנצח נצחים. וזה בחי' מ"ש חז"ל (שבת קה:) תניא מפני מה מתים בניו ובנותיו של אדם כשהן קטנים? כדי שיבכה ויתאבל על אדם כשר. כדי שיבכה ערבונא שקול מיניה? אלא מפני שלא בכה והתאבל על אדם כשר. וכן כתיב (משלי כב, כד) אל תהי בתוקעי כף בעורבים וכו', אם אין לך לשלם למה יקח משכבך מתחתיו, ואמרו חז"ל (שבת לב:) בעוון נדרים מתה אשתו של אדם שנא' אם אין לך לשלם למה יקח משכבך תחתיו. וכתיב (קהלת ה, ה) אל תתן את פניך לחטוא את בשרך, וכו', למה יקצוף האלקים על קולך, וחבל את מעשה ידיך. (ויחבל - הוא לשון חבלה, וגם הוא לשון משכון, לשון (דברים כד, ו) כי נפש הוא חובל, וכמ"ש (שמות כב, כה) אם חבול תחבול את שלמת רעך, וכתיב (דברים כד, יז) לא תחבול בגד אלמנה. ואמרו חז"ל (שבועות לט.) כל עבירות שבתורה נפרעין ממנו לבדו, אבל שבועת שוא נפרעים ממנו וממשפחתו שנאמר אל תתן את פיך לחטוא את בשרך ואין בשרך אלא קרובים שנאמר (ישעיה

נח, ז) ומבשרך אל תתעלם, ואמרו (שבת לב) תניא רבי אומר בעוון נדרים בניים מתים כשהם קטנים שנאמר אל תתן וכו', וחבל את מעשה ידיך, איזה הם מעשה ידיו של אדם? הוי אומר בניו ובנותיו, ואמרו במדרש קהלת רבא (שם) על הפסוק הנ"ל, אל תתן, רבי יהושע בן לוי פתר קרא בפוסקי צדקה ברבים ואינם נותנים, רבי בנימין פתר קרא בחנופי תורה (שמראים לאחרים כאילו עוסקים בתורה, ואינו כן). רבי הונא פתר קרא בלשון הרע. ואמרו (מדרש שוחר טוב תהלים ה) הביאו לו את התינוקות, אמר להם הקב"ה ערבים אתם על אבותיכם, שאם אינן מקיימים את

נְפִשֵׁי אֹיִתָּךְ בְּלִילָה
וְהַתְּחַלֵּת הַתְּקַרְבוֹת הַיָּמִים הַתְּקַרְבוֹת, כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ
תְּכַמְיִנוּ, וְזָרוּנָם לְבִרְכָה (תַּעֲנִית ח) כָּל הַמַּצְדִּיק אֶת
עַצְמוֹ מִלְמַטָּה, מַצְדִּיקִים עָלָיו אֶת הַדִּין מִלְמַעְלָה.
וְהוּא בְּחִינַת מַחֲזֵן דְקַטְנוּת, וְהוּא בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית
כ"ח): "אֲבִרְהֶם הוֹלִיד אֶת יִצְחָק". כִּי אֲבִרְהֶם הוּא
חֶסֶד, וְיִצְחָק הוּא גְבוּרָה, "פֶּחַד יִצְחָק" (שֵׁם ל"א).
וְחֶסֶד זֶה מְלֻכָּשׁ בְּגִבּוֹרָה, תְּדַא הוּא דְכַתִּיב (תְּהִלִּים
כ): "בְּגִבּוֹרוֹת יִשַׁע יְמִינוֹ", וְזֶה שְׂנֵאֵמַר (שֵׁם ק"ו): "כִּי
גָבַר עָלֵינוּ חֶסֶד". וְזֶה, כִּי יִצְחָק הוּא בְּחִינַת אֱלֹקִים,
כְּמוֹ שְׂכַתּוֹב (בְּרֵאשִׁית כ"א): "צַחֹק עֲשֵׂה לִי אֱלֹקִים".
וְהוּא כֹּא מִבְּחִינַת שְׂרָה, מִדַּת מְלֻכוּת, כְּמוֹ שְׂפָרַשׁ
רַש"י (שֵׁם י"ג, ו) הוּא מְנַמְרָא בְּרֻכּוֹת י"ג): "שְׂשֻׂרָה עַל כָּל
הָעוֹלָם, וְדִינָא דְמְלֻכוּתָא דִּינָא' (נַפְשֵׁי י"ג). וְהַמְלֻכוּת
נִקְרָא צְדָק, כְּמוֹ שְׂכַתּוֹב (תְּקוּנַת יִתְרָה י"ז): "צְדָק
מְלֻכוּתָא קְדִישָׁא, וְיִמְלִי צְדָק מְלֶךְ שְׁלָם" (בְּרֵאשִׁית
י"ד). וְזֶהוּ בְּחִינַת קַטְנוּת. וְהוּא בְּחִינַת "וְתִקְהֵן עֵינָיו
מִבְּרֵאשִׁית" (שֵׁם כ"ז), וְהוּא בְּחִינַת חֹשֶׁךְ. "וְלֹחֶשֶׁךְ קָרָא
לְיִלָּה" (שֵׁם א), וְהוּא בְּחִינַת נְפִשׁ, כְּמוֹ שְׂכַתּוֹב (יִשְׁעִיה
כ"ו): "נְפִשֵׁי אֹיִתָּךְ בְּלִילָה". (ליקו"מ עד)

לשבת פרשת שקלים יצאו לחפשי

רבי לוי יצחק ז"ל ורבי אליהו חיים ז"ל היו אסורים בבית הסהר משך חמשה עשר שבועות ויצאו לחפשי לשבת פרשת שקלים שנת תרצ"ו והיה בזה מעשה פלא שתפק אחר שנקאסו אמר רבי נתן ב"ר שנקא (ב"ר נפתלי הירץ אבי רבי אברהם סופר. רבי שנקא ורבי אברהם היו אחים מאב אחד ולא מאם אחת, אמרו של רבי שנקא היתה בתו של רבי שמשון מהיער פידוע): אתה תראה שלשבת פרשת שקלים הם יצאו לחפשי. והיה הדבר לצחוק לאביו מאין לוקח הוא לומר דברים אלו בבטחה כזו עד כדי נקיבת זמן. כשהגיע ליל שבת לפני השבת פרשת שקלים הקניטו אביו ואמר לו: ראה איך שדברת הכלים שעדין לא יצאו לחפשי כהבטחתך. אמר לו הבן: אתה תראה שלשבת ישחררו. אחר כך בבקר הלך רבי נתן לעבד כמנהגו וכשחזר הקניטו שוב פנ"ל. ואמר לו רבי נתן שוב פנ"ל. וממש לפני בין השמשות שחררום לחפשי כמאמרו, ולא נודע מאין היה לו ענין זה. והיה הדבר לפלא. (שיח שרפי קדש ה שצא)

העשרה מיני נגינה

פעם אחת בחרף שכב על משתו ואנחנו עמנו לפניו והתחיל לדבר מענין העשרה קפיטל תהלים שהם תקון להנ"ל ואז צנה עלי לכתב על הגנין הפסוקים שמרמו בהם העשרה מיני נגינה שהם תקון להנ"ל וישבתי לכתב ומפיו יקרא אלי וגלה לי הפסוקים וכתבתים על הספר כאשר הם נדפסים (פלקוטי תניא סימן צ"ב הנ"ל) ואז גלה דעתו שרצונו לגלות בפרטיות איזו הם העשרה קפיטל תהלים שצריכים לומר באותו היום, והיינו עומדים ומצפים שיגלה לנו ולא זכינו מיד אחר-כך נסענו מאתו ואחר-כך הייתי אצלו באיזה שבת והזמין השם יתברך שראיתי בעיני כתיבת ידו הקדוש שכבר רשם לעצמו העשרה קפיטל תהלים שצריכין לומר אף לא היה מדרך ארץ שאקח כתב-ידו בעצמי בלי רשותו ורציתי לתפסם במחוי בעל-פה, ולא יכלתי מחמת אימת רבי, פן יקפיד כי באתי לחרו ומצאתי כתב-ידו הנ"ל והסתכלתי בו בלא רשותו (כי המעשה הזאת היתה בשבת פרשת שקלים שנת תקיע לפרט-קטן שהוא זכרנו לברכה, יצא מחדרו ונכנס לבית הגדול שלו בעת קריאת התורה ואז נכנסתי בחדרו וראיתי כתב-ידו הנ"ל) ואחר-כך ביום ראשון בעת שלקחתי רשות מאתו לשוב לביתי, דברתי עמו ושאלתי ממנו שיגלה לי עשרה קפיטל הנ"ל, כי ידעתי שכבר הם נרשמים אצלו פנ"ל ולא רצה ואמר שיהיה עת אחר לזה והלכתי מאתו. (שיחות הר"ן אות קמא)

ע"י לימוד תורה מקרב את הגאולה

כמ"ש חז"ל (סנהדרין טז): כל העוסק בתורה לשמה מקרב את הגאולה שנא' (ישעי' נא) ולאמר לציון עמי אתה, (ובפרט ע"י עסק בלימודי יחידי הדורות, וביחוד כשעוסקים בספריהם על מנת ללמוד וללמד לשמור ולקיים שזה בחי מה דאיתא בזה"ק (נשא, דף קכד): בהאי חיבורא דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא, וזה בחי' מה שרבינו ז"ל אמר במפורש (עין חיי"מ מעלת תורתו סי' ז) שהספר הקדוש של הליקוטי מוהר"ן הוא אתחלתא דגאולה, ואמר מאחר שיצא בעולם אני חפץ מאד שילמדו אותו וכו'). כי באמת גם גאולה הראשונה היתה בזכות עסק התורה כמ"ש חז"ל (תדא"י, יד) וכן מצינו באבותינו הראשונים שלא נגאלו ממצרים אלא מתוך ד"ת, ובזכות עסק התורה תהי' הגאולה האחרונה כמבואר (שם) אין ישראל נגאלין לא מתוך הצער ולא מתוך השעבוד ולא מתוך הטילטול ולא מתוך הדחוק ולא מתוך שאין להם מזונות אלא מתוך עשרה ב"א שהן יושבין זה אצל זה ויהי' כל אחד מהן קורא ושונה עם חברו וקולם נשמע, ומכל הנ"ל וע"פ הכלל שקבלנו מרביתנו שהתורה נדרשת מכלל הן אתה שומע ג"כ הלאו, שע"י שאין עוסקים כראוי בתורה הגאולה נדחית ומתרחקת ח"ו שזה בחי' משחז"ל (זוהר חדש, בראשית) יומא משיחא לא יתאריך אלא על ביטול אורייתא, אבל ע"י מקבלי עול לימוד וקיום התורה ע"י דייקא תבוא הגאולה, אשרי להם.

התיקון הכללי

למנצח על ידותון (תהלים עז, א).

(ידינותו כתיב) ידותון הם הצרות, והנסינות הקשים (שגזרו מלך של מלך מזה"מ) הבאים על הכלל ו/או על הפרט. וקאמר שלנצח מצבים קשים ומאורעות קשות וצרות - זה לא ע"י שקיעה ביאוש וריבוי דאגות ומחשבות, אלא ע"י עשיה פוריה, עשיה הבונה. וזה למנצח (לנצח מצבים ונסינות קשים - הוא) על ידי-תון כלומר, ע"י עשיה דקדושה הבונה הנקראת בלע"ז (אידיש) תון (טון - טאן) וכמ"ש מען דארף טאן און טאן. דהיינו לעשות ולעשות, וללכת מחיל אל חיל, ע"י מעשים דייקא. וזכור לטוב אבי מורי רבי מאיר (אפרים פישל הכהן זצ"ל) שבילדותי ובנעויתי, כשהייתי מהורהר, לא הי' אבי ז"ל מרשה לי להמשיך בכך, אלא הי' דוחף אותי לפתוח מיידית ספר ולהתחיל ללמוד או לחילופין לעסוק באיזה מעשה של מצוה, ולא לשקוע במחשבה יתירה, שעלולה להביא לידי דיכאון או יאוש ח"ו. (מתוך הספר "שי למורא")

אבות העולם

מרבך התורה לספר מכל עניניהם ומעשיהם, ואיך שקפרו בארות, ומיעקב אשר הציג את המקלות ברהטים וכיצא בזה כל זה לגלות לנו גדלת מעלתם וקדושתם, שזככו את עצמם כל-כך עד שזכו לעבד את השם יתברך בכל תנועותיהם ועניניהם, ובכל תנועה היה להם סודות נוראים, רזין דרזין. וכל זה להעיר אנונינו ולבנו, שגם אנחנו נטהר ונקדש עצמנו גם בכל העבודות חיצוניות ועסקי חל, כדי שנוקדש גם אנחנו לבוא לאיזה בחינה ומדרגה ממעלות קדשת אבותינו הקדושים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי! כי הבחינה הפשוט בכל דור, וכמאמר רבותינו ז"ל: אין דור שאין בו כאברהם וכו'. ועל-כן מצינו גם בדרושינו צדיקים אמתים, גדולים ונפלאים מאד, שזכו לעבד את השם יתברך גם בכל עסקי חל, וכמפרסם הרבה ספורים כאלה מהצדיקים הגדולים שהיו מימות הבעל-שם טוב הקדוש, וזכר צדיק לברכה, עד הנה. ועל-כן מאחר שעקר התכלית של ישראל הוא לזכר את עצמן בתכלית הקדשה מכל התאוות שבעולם, על-כן בודאי הוא טובה גדולה מה שהרבה לנו תורה ומצות, כדי שיהיה גם לנו כח להתעורר להשם יתברך ולהמשיך עלינו קדשה גדולה בכל ענין וענין על-ידי רבי התורה והמצות, כדי שנוקדש לתכלית האמתית, לאור הגנוח שאי אפשר להגיע אליו כי אם על-ידי זה. וכל זה הוא לאותן שזוכין לקיים כל התורה, אך אפלו מי שאינו זוכה להתגבר על יצרו ולקיים כל התורה והמצות, הוא גם-כן טובה גדולה אליו מה שיש הרבה תורה ומצות, כי על-ידי זה אפלו הגרוע שבגרועים מקיים כמה מצות, כי אפלו פושעי ישראל מלאים מצות כרמון, כמאמר רבותינו ז"ל, ועל-ידי זה יזכה כל אחד מישראל להודיך בודאי, כי הקדשה של המצות שמקיים כל אחד מישראל אינה מנחת אותם להשתקע בהטמאה והתאוות שנפלו בהם, ומעוררם לתשובה בכל פעם, וכמו שכבר נמצאו הרבה בעלי-תשובה בעולם, אשרי להם. ואפלו אם חס ושלום לא יזכה לתשובה שלמה בחייו, אף-על-פי-כן סוף כל סוף יודיך בודאי, ועקר הזכוף יהיה על-ידי הטוב והמצות שזכה לחטף בעולם הזה, דיקא על-ידי שיש הרבה תורה ומצות. וגם כי בכח הצדיקים אמתים הנפלאים במעלה, שזכו לקיים כל התורה בשלמות, עד שזככו עצמן כל-כך, עד שהיו יכולין לעבד את השם יתברך גם בכל עסקי חל על-כן יש להם כח להעלות אותנו גם-כן מחל לקדש ומטמאה לטהרה, עד שעל-ידי זה יתבאר הכל לטובה. וכל זה כלול במאמר רבי חנניא בן עקשאי: רצה הקדוש-ברוך-הוא לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצות לזכות דיקא, שיהיו מזככים לגמרי פנ"ל. (הל' סימני דגים ה"ד אות ג)

להצלת
ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובנשמות

להערות והארות 7658704 - 052
לקבלת העלון השבועי למייל ערו קשר
במייל netzah.meir@gmail.com

לעילוי נשמות
תמונת אסתר ע"ה
נלב"ע מ"ו שבט
ת.נ.צ.ב.ה.
נתן וצ'רנה כלאוור ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

לעילוי נשמת
אורי בן ניסים ז"ל

יריב בן מניח
חורה בתשובה שלמה